

Nieuwe tournee Raymond van het Groenewoud in première in de Roma

Bart Steenhaut – 23/01/12, 07u19

Ontroeren is een kunst

Foto's: Alex Vanhee.

Nee, hij heeft 'Meisjes' niet gespeeld. En 'Liefde voor muziek' evenmin. Zelfs 'Twee meisjes' was van de setlist geschrapt. Niemand die dat erg vond. De set die Raymond van het Groenewoud voor de première van Mémoires van een balmuzikant - vrijdagavond in een uitverkochte Roma- bij elkaar had gepuzzeld, bevatte meer dan genoeg krop-in-de-keel-momenten om het zonder die classics te kunnen stellen.

- **Raymond klonk alsof hij alle balast had afgeschud, en vrede had met verleden, heden en toekomst**

Intussen weet u het wel: Raymond - een Valentijnskind dat straks 62 wordt- heeft met De laatste rit de mooiste plaat uit zijn carrière gemaakt. Een uitgepuurde, persoonlijke plaat waar de lach en de traan elkaar afwisselen alsof ze een estafette lopen, en de zanger zich van zijn meest kwetsbare kant laat zien.

Dat bleek niet anders in de Roma. Twee jaar geleden werd hij in deze zaal nog uitbundig gevierd en op handen gedragen. Afgelopen weekend was de bewondering even groot maar hield hij de toon een stuk intiemer. Dat had niet alleen met de instrumentatie te maken - Gwen Cresens haalde een mijmerende bandoneon boven, basist Ben Faes plukte verstild aan de bas, en Cesar Janssens borstelde een discreet ritme op de trom. Ook de nummers zélf konden het gewoon met minder stellen. De nieuwe plaat passeerde integraal; en opener 'Aan de meet' - met Raymond in het halfduister op het podium- zette meteen de bakens uit. De toon was ontwapenend, de inkleding fragiel. Je kon een speld horen vallen.

Raymond klonk alsof hij alle balast had afgeschud, en vrede had met verleden, heden en toekomst. De drang om te roepen was er niet meer. In plaats daarvan: 'Kind van het weekend', 'Jouw liefde' en

'Goeiemorgen ouwe rotkop', stuk voor stuk uitstekende nieuwe nummers over de weemoed, de blues en elkaar graag zien. De tournee heet Memoires van een balmuzikant, en tussen zijn eigen songs rakelde hij herinneringen op aan de hits die hij in '67 -als lid van zijn vaders orkest- in de vingers hoorde te hebben. En dus volgden er flarden uit 'A Whiter Shade of Pale', 'Gloria', 'La Bamba' en 'Bend Me, Shape Me'.

Occasioneel diepte Raymond ook ouder werk van eigen makelij op. 'Mijn vriend Jan' wentelde zich in weemoed, het spartaanse 'In de gracht' bracht een ongelukkige schooltijd in kaart, en 'Omdat ik van je hou' klonk jazzy als een oude standard. Ook in de twee instrumentals schemerde de liefde voor het ambacht door.

Heel af en toe mocht het ook wat robuuster. 'Moedertaal' - een statement over zingen in het Nederlands, want "tussen walvissen en haaien is ook plaats voor een garnaa"- klonk hoekig, en bij 'Help de rijken', een van de zeldzame momenten dat Raymond zich van sarcasme bediende, werd er eveneens een tandje bijgestoken. Maar achteraf was het toch weer het nieuwe 'Maanlicht', een song die het leven viert en tegelijk voor vochtige ogen zorgt, dat de set in stijl afsloot.

Ontroeren is een kunst, en Raymond beheerst ze tot in de kleinste details. Dat hij er nadien als uitsmijter nog zijn ode aan de opblaaspop achteraan plakte, was wellicht geen toeval. Een speelse feelgood-song om de mensen de nacht mee in te sturen. Ook dat is liefde.

Raymond van het Groenewoud gaat met 'Memoires van een balmuzikant' op tournee, te beginnen donderdag 26 januari in Kuurne. www.raymondvanhetgroenewoud.be